

Arrest

nr. 110 089 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VANDORMAEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2012 dient verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart te verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 14-03-2012 door K. J. S., geboren te Colincamp op (...)1949, onderdaan van Frankrijk, identificatienummer in het rijksregister (...) verblijvende te (...),

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15-12-1980).

Ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft betrokkene naast het bewijs dat hij over een geldige ziektekostenverzekering beschikt, 3 afschriften voorgelegd van zijn zichtrekening samen met het bewijs van een doorlopende opdracht dd. 23/03/2012 (artikel 50 § 2, 4° van het K.B. van 08-10-1981).

De inkomsten van betrokkene zijn afkomstig van twee verschillende bronnen.

Slechts van 1 bron is de aard van de inkomsten duidelijk, met name deze van de doorlopende opdracht.

Betrokkene ontvangt met ingang van 01/04/2012 maandelijks een bedrag van 190,00 € voor de wekelijkse reiniging van de vuilnisbakken.

De bedragen die door betrokkene worden aangetoond d.m.v. uittreksels van zijn bankrekening van januari en februari 2012 en van april 2012 waarop een bedrag werd gestort van 668,05 € voor de maanden december 2011 en januari 2012 en van 681,38 € voor de maand maart 2012 tonen niet aan over welk soort inkomsten het gaat.

De opdrachtgever is telkens het Brussels Verbond der Christelijke Vakverenigingen.

Er valt verder niet uit af te leiden waarvoor betrokkene deze uitkering ontvangt.

Derhalve kan ook de regelmaat er niet uit afgeleid worden.

Artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15-12-1980 stelt duidelijk dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat hij gedurende zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met de 83-jarige Belgische vrouw J. J. die de doorlopende opdracht heeft ondertekend.

Er werd geen tenlasteneming ten gunste van betrokkene ondertekend.

Kortom, op basis van de voorgelegde stavingsstukken kan aan betrokkene geen verblijfsrecht worden toegekend in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen om reden dat de aard en de regelmaat van zijn inkomsten niet zijn aangetoond.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.2 Waar verzoeker blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de

voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, p 737*). M.a.w. moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten door het bestuur, overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in de Nederlandse taal, dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd. Ter terechtzitting uit verzoeker noch verzoekers raadsman enig bezwaar tegen het gebruik van de Nederlandse taal.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 15 en 19 van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 39 en 40 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat vertoger die sedert 1975 volledig regelmatig in het land woonde en werkte en er ingeschreven was in de bevolkingsregisters, het laatst in Ukkel, ontegenzeggelijk een gevestigde vreemdeling was in ons land.

Dat verzoeker immers meer dan 5 jaar regelmatig in België woonde en werkte.

Dat art. 15 van de Vreemdelingenwet immers stelt: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan:

1° de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen of diens familieleden op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, voorzover deze, wat de echtgenoot of de partner betreft, samenleeft met die vreemdeling; 2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

Dat verzoeker niet wist dat hij van ambtswege geschrapt werd te Ukkel.

Dat dit niet wegneemt dat hij nog steeds in België verbleef.

Dat zelfs in de veronderstelling dat verzoeker geschrapt werd uit de bevolkingsregisters te Ukkel, en deze schrapping terecht zou geweest zijn (wat niet vaststaat), dan nog is het onterecht dat verzoeker behandeld wordt als zou hij een "nieuwe immigrant" zijn.

Dat art. 19 van de Vreemdelingenwet stelt :

Art. 19. § 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Overwegende derhalve dat zelfs indien ingevolge de schrapping van ambtswege in Ukkel, zou besloten moeten worden dat verzoeker het land verliet (quod non), dan nog dient vastgesteld te worden dat vertoger binnen een termijn van minder dan één jaar na zijn schrapping zijn herinschrijving vroeg op zijn nieuw adres, dat van zijn vriendin in Overijse.

Overwegende dat het dan ook onterecht is dat verzoeker de procedure van verklaring van inschrijving diende te volgen en dat hem een bijlage 19 afgeleverd werd.

Overwegende dat integendeel, de gemeente Overijse, nu de ambtshalve schrapping slechts tot bewijs van het tegendeel geldt als vermoeden het land te hebben verlaten, aan vertoger de nodige documenten had moeten vragen waaruit zou gebleken zijn dat verzoeker geenszins het land verlaten had.

Dat hem een bijlage 15 had moeten overhandigd worden, waarna na onderzoek van bv. het bewijs dat verzoeker wel degelijk werkzoekende bleef in België, in België leefde en werkte,

Terug in de status had moeten gesteld worden waarin hij zich bevond voor hij ambtshalve geschrapt werd, t.t.z. deze van gevestigde vreemdeling.

Dat het dan ook duidelijk is dat de genomen beslissing, die hem het recht op een verblijf van meer dan 3 maanden ontzegt, onterecht genomen werd, in strijd met voormelde wettelijke bepalingen.

Dat er dan ook om die redenen aanleiding is tot annulatie van de bestreden beslissing."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. De beslissing bevat tevens een motivering in feite, met name dat verzoeker overeenkomstig artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken, aangezien hij een aanvraag om een verblijfskaart te verkrijgen heeft ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker heeft nagelaten de aard en de regelmaat van zijn inkomsten aan te tonen waardoor hem geen verblijfsrecht kan worden toegekend in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker meent dat hij niet als "nieuwe immigrant" kan worden beschouwd en dat hem geen bijlage 19 mocht worden afgeleverd aangezien hij sinds meer dan vijf jaar regelmatig in België woont en werkt. Zelfs indien zou worden geoordeeld, ingevolge een schrapping van ambtswege uit de registers, dat hij het land zou hebben verlaten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker binnen een termijn van minder dan één jaar zijn herinschrijving heeft gevraagd op zijn nieuwe adres te O. Verzoeker betoogt dat hem een bijlage 15 had moeten worden overhandigd en verweerder had aan verzoeker de nodige documenten moeten opvragen waaruit zou zijn gebleken dat hij geenszins het land had verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker sinds meer dan vijf jaar regelmatig verblijft en werkt in België. Verzoeker beperkt zich dienaangaande tot loutere beweringen zonder een begin van bewijs aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij minstens vijf jaar ononderbroken en regelmatig verblijft in het Rijk. Het paspoort uitgereikt door Frankrijk toont geen ononderbroken en regelmatig verblijf in België aan gedurende ten minste vijf jaar. Uit de stukken van het dossier blijkt overigens niet dat verzoeker een poging heeft ondernomen om op grond van artikel 15 van de vreemdelingenwet een machtiging te bekomen. Niets verhindert verzoeker om een aanvraag tot vestiging in te dienen op grond van een regelmatig en ononderbroken verblijf in het Rijk gedurende vijf jaar, indien hij meent hiervoor in aanmerking te komen. De schending van artikel 15 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat hij een recht op terugkeer in het Rijk kan laten gelden. Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

"§ 1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1 eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

(...)"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker over een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning beschikte. Ook thans legt verzoeker dienaangaande niet het minste bewijs voor dat hij in het verleden over een verblijfs- of vestigingsvergunning beschikte. In de mate verzoeker verwijst naar zijn Frans paspoort ten bewijze van zijn grief, merkt de Raad op dat de loutere vermelding van een adres in België op zijn paspoort niet aantoonde dat hij over een verblijfs- of vestigingsvergunning beschikte in België. Uit het ingevulde en door verzoeker ondertekende formulier “bijlage 19” op 14 maart 2012 blijkt ook niet dat verzoeker de intentie had om een recht op terugkeer te laten gelden. Verzoeker stelt overigens terecht dat de ambtshalve schrapping geldt als vermoeden het land te hebben verlaten. Artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit bepaalt dienaangaande: *“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”*. Verzoeker kan bijgevolg de gemeente bezwaarlijk verwijten hem niet de “nodige documenten” te hebben opgevraagd ten bewijze van het feit dat hij het land niet zou hebben verlaten aangezien hij geen beroep heeft gedaan op artikel 19 van de vreemdelingenwet nu hij zich daarentegen op artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet heeft beroepen en een aanvraag heeft ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De bestreden beslissing is aldus niet genomen in strijd met de artikelen 15 en 19 van de vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker zet verder niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht, van de beginselen van “een goede administratie”, van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van proportionaliteit en van de beginselen van “juridische zekerheid, gelijkheid en non-discriminatie”. Ten slotte voert verzoeker een “inadequate motivering” aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat ondergeschikt, voor zover verzoeker zou moeten behandeld worden als een «nieuwe immigrant» omdat hij reeds langer dan één jaar geacht zou zijn het land verlaten te hebben (quod non), dat verzoeker een aanvraag deed tot inschrijving op grond van art.40 van de Vreemdelingenwet, naar aanleiding van zijn verhuis naar Overijse.

Dat omdat hij geschrapt was op zijn vorig adres (omdat hij de facto al meer verbleef in Overijse dan op zijn vorig officieel adres, waar men hem dus niet had kunnen aantreffen) hem gevraagd werd zijn geboortacte bij te brengen alsook documenten ivm zijn pensioen ... (zie vermelding op bijlage 19.

Dat de aanvraag door de gemeente gecatalogeerd werd als een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Dat het officieel statuut van verzoeker echter werkzoekende is.

Dat dat niet wegneemt dat verzoeker nu hij over een werkeloosheidsuitkering en een bijkomende uitkering vanwege zijn vriendin beschikt, wel degelijk meent dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat immers gelet op het feit dat hij met zijn vriendin gaat samenwonen hij bovendien geen kosten van verblijf meer heeft.

Overwegende dat in de motivering de verwerende partij deze zich de facto beperkt tot de vaststelling dat verzoeker niet zou beschikken over voldoende middelen van bestaan.

Dat hij absoluut betwist dat er enig risico zou zijn dat hij ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Dat hij immers zijn werkeloosheidssteun geniet na jaren (sedert 1975!) bijgedragen te hebben aan het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Dat hij thans zijn pensioen aanvraag, pensioen waarop hij recht heeft eveneens ingevolge de bijdragen die hij jarenlang betaalde.

Overwegende dat vooreerst volkomen ten onrechte gesteld werd dat de uittreksels die verzoeker bijbrengt met betrekking van zijn inkomsten voortkomend van het ACV, zijnde het Brussels Verbond der Christelijke Vakverenigingen onduidelijk zouden zijn, nu er niet zou kunnen uit afgeleid worden

"waarvoor betrokkene deze uitkering ontvangt" en allicht omdat de maand februari schijnt te "ontbreken" in het dossier van tegenpartij, "de regelmatigheid" van deze betalingen niet zou kunnen afgeleid worden. Overwegende dat het evident duidelijk is dat het ACV de instantie is die werkeloosheidsuitkeringen ten voordele van verzoeker uitkeert.

Dat de verwerende partij dan ook een manifest verkeerde appreciatie maakte, enerzijds van de stukken van verzoekende partij, waarbij de vraag rijst wat het ACV dan wel zou uitbetalen ...

Dat zij zich eveneens vergiste betreffende de regelmatigheid van de betalingen.

Dat vertoger immers sedert verschillende jaren maandelijks een gelijkaardig bedrag ontvangt.

Dat het dan ook duidelijk is dat vertoger wel degelijk over regelmatige en voldoende middelen van bestaan beschikt.

Dat verzoeker immers maandelijks beschikt over een bedrag van ongeveer 860 € per maand, dat duidelijk boven het bestaansminimum ligt van een samenwonende. (523,74 € op 1/2/2012)

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen, nu zij zich duidelijk baseert op foutieve vaststellingen, gebaseerd op een foutieve lectuur van de door verzoeker gedane aanvraag en van de door verzoeker bijgebrachte stukken.

Dat louter om volledig te zijn, verzoeker wil aangeven dat hij thans zijn pensioen aanvroeg, zowel in België als in Frankrijk."

3.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. Zoals is vastgesteld uit de bespreking onder het eerste middel geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

In de mate verzoeker betoogt dat hij als werkzoekende diende te worden beschouwd, kan hij niet worden gevolgd, aangezien verzoeker, blijkens de bijlage 19 die door hem is ondertekend, een aanvraag heeft ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker werd verhinderd om de aanvraag als werkzoekende in te dienen en verzoeker toont dit niet aan.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende

middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoeker meent dat hij wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen nu hij over een werkloosheidsuitkering en een bijkomende uitkering van zijn vriendin beschikt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag de volgende documenten heeft voorgelegd:

- een Frans paspoort en geboorteakte
- een aansluiting bij een ziekteverzekering
- twee stortingsbewijzen van 668, 05 euro en een stortingsbewijs van 681, 38 euro van het Brussels Verbond der Christelijke Vakverenigingen
- drie afschriften van zijn zichtrekening met bewijs van een doorlopende opdracht met ingang van 1 april 2012 van een bedrag van 190 euro.

Waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid waarvoor de stortingen van het ACV door verzoeker worden ontvangen of om welke uitkering het gaat, toont verzoeker niet aan dat het oordeel kennelijk onredelijk. Verzoeker meent dat het ‘evident’ en duidelijk is dat het om werkloosheidsuitkeringen gaat aangezien het ACV dé instantie is die werkloosheidsuitkeringen uitkeert. Evenwel blijkt nergens uit de voorgelegde stukken dat de stortingen een werkloosheidsuitkering betreffen. Het komt aan verzoeker toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het aantonen van zijn inkomen. Aan verzoeker is de mogelijkheid geboden om alle relevante informatie op nuttige wijze naar voor te brengen. Dat verzoeker sedert verschillende jaren maandelijks een gelijkaardig bedrag ontvangt, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling van verweerder dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid waarvoor verzoeker deze uitkering ontvangt en dat uit de stukken evenmin de regelmatigheid van de uitkering kan worden afgeleid. Met het betoog dat hij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, met name ruim boven het bestaansminimum van een samenwonende, weerlegt verzoeker niet het motief dat de aard en de regelmatigheid van zijn inkomsten niet zijn aangetoond met de door hem ingediende stukken. Het feit dat verzoeker zijn pensioen heeft aangevraagd, doet evenmin afbreuk aan de correcte vaststellingen van verweerder.

Ten onrechte betoogt verzoeker dat er geen rekening is gehouden met het feit dat hij met zijn vriendin samenwoont en geen kosten van verblijf heeft. In de bestreden beslissing wordt, overeenkomstig de stukken van het dossier, vastgesteld dat verzoeker samenwoont met de 83-jarige Belgische vrouw J.J. die de doorlopende opdracht heeft ondertekend. Er werd geen tenlasteneming ten gunste van verzoeker voorgelegd. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om de beslissing te nemen. Waar verzoeker thans verwijst naar een verbintenis tot lasteneming van 3 september 2012 kan verzoeker verweerder bezwaarlijk verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden nu de bestreden beslissing is genomen op 24 augustus 2012 en verweerder er aldus geen kennis van kon hebben.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet conform de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit is genomen en dat de beslissing zou zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad benadrukt dat hij enkel een wettigheidstoezicht kan

uitoefenen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met documenten die hem niet ter kennis werden gebracht. Verzoeker weerlegt met zijn betoog niet de motivering dat de aard en de regelmatigheid van zijn inkomsten niet zijn aangetoond, noch toont verzoeker aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot deze conclusie is gekomen.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de “*principes van proportionaliteit, van juridische zekerheid, gelijkheid en non-discriminatie*”, zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van het recht op gezinsleven en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Overwegende dat verzoeker een gezin vormt met Mevrouw J..
Overwegende dat met deze omstandigheid geen rekening gehouden werd door verwerende partij.
Dat aldus aan verzoeker verblijf geweigerd werd en een BGV afgeleverd werd, zodanig dat deze gezinscel uiteen riskeert te vallen, ingeval van uitvoering van dit laatste.
Overwegende dat duidelijk is dat de gevolgen van deze beslissing disproportioneel nadelig zijn voor verzoekende partij en zijn gezellin, terwijl zij slechts weinig voordeel zullen brengen aan verwerende partij.”*

3.6 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wordt verwezen naar de besprekingen onder het eerste en tweede middel.

In de mate verzoeker meent dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting oplegt, merkt de Raad op dat noch de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM een dergelijke motiveringsplicht vervatten.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met de omstandigheid dat hij een gezin vormt met mevrouw J. De Raad merkt evenwel op dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker ‘samenwoont’ met de Belgische vrouw J.J. die de doorlopende opdracht ten gunste van verzoeker heeft ondertekend. Anderzijds stelt verweerder, overeenkomstig de stukken van het dossier vast dat door mevrouw J.J. geen tenlasteneming werd genomen. Evenmin blijkt uit de door verzoeker voorgelegde stukken dat hij een relatie zou onderhouden met mevrouw J.J. Het kan verweerder aldus niet ten kwade worden geduid dat daaromtrent niet werd gemotiveerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekers beweerde gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94). Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een

feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoekers betoog is beperkt tot de ongestaafde bewering dat zijn “*gezinscel uiteen riskeert te vallen*”. Verzoeker blijft in gebreke om aan de hand van concrete elementen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen. Verzoeker woont weliswaar op hetzelfde adres als de Belgische vrouw J.J. doch het Europees Hof stelt dat er rekening moet worden gehouden met een aantal relevante elementen, waaronder samenwonen, de duur van de relatie en/of er gezamenlijke kinderen zijn (EHRM, X, Y en Z t. Verenigd Koninkrijk, 22 april 1997). De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart op 25 mei 2012 als verblijfplaats hetzelfde adres heeft opgegeven als de woon- en verblijfplaats van mevrouw J.J. Uit de stukken van het dossier blijkt verder niet dat verzoeker vóór 25 mei 2012 op dit adres verbleef. Er is geen ‘wettelijke samenwoont’ afgelegd en (ook thans) legt verzoeker geen stukken voor waarin er sprake is van een relatie. Bovendien heeft verzoeker zijn aanvraag om een verblijfskaart te bekomen niet ingediend *in functie* van zijn relatie doch wel als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit het loutere verblijf op hetzelfde adres kan niet zonder meer worden aangetoond dat hij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, te meer nu verzoeker geen verblijfskaart heeft aangevraagd als gezinshereniger.

Zelfs aangenomen dat verzoeker een gezinsleven zou hebben aangetoond, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker van mevrouw J.J. wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten om een verblijfskaart aan te vragen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met mevrouw J.J. te ontwikkelen of verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Er is immers geen gegeven beschikbaar dat toelaat te besluiten dat mevrouw J.J. op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet kon reizen en verzoeker brengt ook geen gegeven aan waaruit kan worden afgeleid dat er heden enige belemmering zou bestaan om elders een gezinsleven op te bouwen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing heeft genomen op basis van de stukken die verzoeker zelf dienstig achtte en overmaakte, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN